

Camellia

4

จน้อง
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

攝政王府小狂妃

玖某 จั่วโหม่ว เจียน
ทรู้อีเป่าจู แปล
仲夏一条条 วาด

บทที่ 139 เผยฝีมืออันน่าทึ่ง 1

เชียวจื๋อมองมู่อัน

จู่ๆ มู่อันก็ทำตัวจริงจังขึ้นมา ตะโกนเสียงดังต่อหน้าทุกคนว่า “สนามนี้ ข้าทดสอบเอง”

พวกทหาร “...”

เมื่อครู่นี้พระชายาว่าอะไรนะ

พวกเขาต้องฟังผิดไปแน่นอน!!

ชีจิวเร่งฝีเท้าก้าวขึ้นมา แล้วประสานมือกล่าว “ท่านฮ่องกระหม่อมจะส่งพระชายากลับกระโจมเดี๋ยวนี้พะย่ะค่ะ”

มู่อันมองเขาอย่างทำทนาย สะบัดแขนเสื้อแล้วกล่าวถามเสียงดัง “แม่ทัพซี้คิดว่ข้าเป็นเพียงสตรีที่อ่อนแอใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นพะย่ะค่ะ แต่การทดสอบอันตรายเทียบได้กับสนามรบ หากพระชายาบาดเจ็บขึ้นมาจะไม่คุ้ม”
ชีจิวตอบ

ยิ่งไปกว่านั้น หากปล่อยให้มูอันลงสนามทดสอบจริงๆ ไม่เท่ากับเป็นการตำหนิพวกทหารในค่ายหรือ

“ใครทำใครบาดเจ็บก็ยังไม่แนหรือ!” มูอันเลิกคิ้ว นางกลอกลูกตาที่แวววาวไปทางเซียวฉือ “พวกเรามาเดิมพันกันเป็นอย่างไร”

เซียวฉือเจียบไปครู่หนึ่ง ตอนที่ซีจู้คิดว่าเขาต้องปฏิเสธอย่างเย็นชา จากนั้นก็ออกคำสั่งให้ส่งพระชายากลับไปแน่นอน แต่ทันใดนั้นก็เห็นเซียวฉือเหลือบตาขึ้นอย่างแผ่วเบา เอ่ยถามว่า “ต้องการจะทดสอบกับพวกเราจริงหรือ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” มูอันตอบประหนึ่งว่าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล แล้วกล่าวอย่างมั่นใจว่าจะชนะได้อย่างสง่างาม “ทำไมเล่า ท่านไม่เชื่อข้าหรือ ข้าไม่เคยสู้ในศึกที่ตัวเองไม่ได้เตรียมตัวอยู่แล้ว”

“ก็ได้” เซียวฉือกล่าวเสียงทุ้ม “เจ้าจะเดิมพันอะไร”

มูอันหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์ “เดิมพันด้วยธนูดวงตะวัน โลหิตที่วางอยู่ในกระโถมเป็นอย่างไร หากนักธนูแปดคน

ของกองทัพหมาป่าเดียวดายแพ้ให้ข้าหมด ธนูดวงตะวันโลหิต
ก็เป็นของข้า เช่นนี้ดีหรือไม่”

พุดจาโอดอวยอย่างไรร่างอายุไปหน่อย พวกทหารที่อยู่
รอบๆ เผยสีหน้าตกใจ หากมูอันเป็นบุรุษ คงถูกลากคอไปสู้กัน
แล้ว

แต่คนที่เอ่ยวาจาจุดันท่านนี้ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นพระชายา
ผู้สูงส่ง พวกเขาต้องปกป้องอย่างระมัดระวัง

เซียวฉือนึกไม่ถึงว่ามูอันยังรู้จักธนูดวงตะวันโลหิตด้วย
เขาแอบชื่นชมในใจ “เป็นเพียงธนูคันเดียวเท่านั้น หากสูญหาย
อยากได้ หยิบไปเลยก็ได้”

เขาไม่ได้กลัวว่ามูอันจะแพ้ให้กับกองทัพหมาป่า
เดียวดาย แต่เขากลัวว่านางจะได้รับบาดเจ็บ

ธนูที่ไร้เทียมทานคันหนึ่ง สำหรับเซียวฉือแล้วกลับเป็น
เหมือนของเล่นชิ้นหนึ่งเท่านั้น ไม่ควรค่าให้อะยถึง

นักธนูแปดคนที่ได้ยืนข้างริบตามมา พอได้ยืนเช่นนี้
ก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย หนึ่งในนั้นที่ค่อนข้างใจกล้าพูดแทรกขึ้น

ว่า “ท่านอ๋อง กระหม่อมก็อยากได้ธนูดวงตะวันโลหิตเช่นกัน
พะยะค่ะ”

เซียวฉือมองเขาผาดหนึ่ง แล้วตอบเสียงเรียบ “ไม่ให้”

พวกทหาร “...”

ลำเอียงชัดเจนเกินไปแล้ว

มู่อันหัวเราะเสียงใส แล้วหันกลับไปถามทหารที่เพิ่ง
เอ่ยนขึ้นเมื่อครู่ “เจ้าชื่ออะไร”

“ทูลพระชายา กระหม่อมชื่อเคิงพะยะค่ะ” ชื่อเคิงกล่าว
อย่างลำบากใจ “พระชายาดูอยู่ข้างๆ ก็ได้พะยะค่ะ พวกกระหม่อม
ไม่ลงมือกับพระชายาแน่นอน”

ชื่อเคิงดูซื่อสัตย์จริงใจ แต่ฝ่ามือที่หยาบด้านของเขา
ก็ชัดเจนอยู่แล้ว เป็นนักธนูที่มีประสบการณ์โชกโชน

มู่อันกวักมือเรียกซิงเจียน “ไปหยิบธนูดวงตะวันโลหิต
ที่กระโจมมา”

“เจ้าค่ะ” ซิงเจียนไปหยิบธนูทันที

มูอันยืนรออยู่ที่เดิม พลังพูดจาไร้สาระกับสื่อเคิง
“หากเจ้าชนะข้า ธนูดวงตะวันโลหิตก็เป็นของเจ้า”

ข้างๆ มีเสียงหัวเราะสดใสดังขึ้นทันที มีบางคนบอกว่า
“สื่อเคิง ตอบตกลงพระชายาสี เจ้าอยากได้ธนูดวงตะวันโลหิต
มาตลอดไม่ใช่หรือ”

สื่อเคิงเกาตีระอย่างเกรงใจ แล้วพูดห้ามพวกเขา
“บุรุษห้ามลงมือกับสตรี ไม่ได้!”

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้าอยากได้ธนูดวงตะวันโลหิตกันทั้งนั้น
การทดสอบธนูในวันนี้ ข้าจะทำแทนท่านเอง หากใครหลบ
ธนูของข้าได้สามดอก ข้าก็จะยอมแพ้ แล้วธนูดวงตะวันโลหิต
ก็จะเป็นของคนนั้น!”

ทุกคนเงยบ่ไปพักหนึ่ง จากนั้นสื่อเคิงก็ถาม “พระชายา
พูดจริงหรือ”

“ไม่โกหกแน่นอน!” มูอันกล่าว

นางหันไปขยิบตาให้เซียวฉือ แล้วถามพร้อมรอยยิ้ม
“ท่านองค์คิดอย่างไร เชื่อข้าหรือไม่”

เซียวฉือมุ่นคิ้วเล็กน้อย “วาจาของบุรุษหนึ่งคำหลุดจากปาก สีม้ายากตามกลับคืน ข้าเชื่อเจ้า!”

“ดี!”

สักพักชิงเจียนก็นำธนูดวงตะวันโลหิตมาแล้ว ทุกคนถูกดึงดูดยาตายด้วยธนูที่มีลักษณะโบราณคันนี้ทันที

มูอันรับธนูด้วยมือเดียว เซียวฉืออยากเข้าไปช่วยประคองโดยสัญชาตญาณ ถึงอย่างไรธนูดวงตะวันโลหิตก็หนักกว่าธนูทั่วไปไม่ใช่หน่อย แต่กลับเห็นมูอันถือไว้ในมือเหมือนน้ำหนักเบา สีหน้าของนางดูไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด

เซียวฉือตกใจเล็กน้อย

ท่ามกลางสายตาประหลาดใจของทุกคน ได้ยินเพียงมูอันถามว่า “ว่ามาเถอะ จะแข่งกันอย่างไร”

เซียวฉือกระแอมเบา ๆ ก่อนนำพวกเขาเดินเข้าสนามยิงธนู “คันธนูเทียบกับกระบี่ไม่ได้ การประลองธนูจะแบ่งเป็นสองสนาม สนามแรกยิงกลางเป้าทั่วไป ยิ่งคนละสิบดอก ต้องยิงให้ถูกกลางเป้าทั้งหมด ไม่เช่นนั้นก็ตกรอบ”

มูอันเข้าใจดี แปลคนนี่คือกำลังพลของกองทัพ
หมาป่าเดี๋ยวตายที่เชียวฉือทดสอบด้วยตัวเอง จะต้องคัดเลือก
หัวกะทืออย่างพิถีพิถันอยู่แล้ว ไม่ให้โอกาสพวกเขาฉิดพลาด
แม้แต่หน่อย หากแม้แต่พื้นฐานอย่างการยิงให้เข้ากลางเป้า
ยังทำไม่ได้ แล้วยุบนสนามรบจะบัญชาการได้อย่างไร

“สนามที่สอง ยิงสู้กัน”

พอเชียวฉือพูดจบ ซีจิวก็สุดหัวใจลั่นเหือกหนึ่งอย่าง
ตกตะลึง แล้วกล่าวพลบเสียงเบาๆ “พระชายา ยิงสู้กัน
เสียงมากพะยะค่ะ”

“ข้ารู้แล้วนา” มูอันกล่าวเสียงสูง “มาเริ่มกันเถอะ”

เชียวฉือคว้าข้อมือเรียวของนางไว้ แล้วกล่าวเสียงทุ้ม
“ระวังด้วย”

นางเซิดคางใส่เขา “วางใจเถอะ”

สนามแรก เป้าธนูและกลางเป้าเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง
ภายใต้การขับเคลื่อนของพวกทหาร ถ้าอยากยิงให้ถูกเป้าหมาย
ก็เป็นเรื่องที่ยากอย่างยิ่ง

สื่อเคิงพานักธนูอีกเจ็ดคนที่เข้าร่วมการทดสอบไปยัง
ด้านข้าง ตอนนี้มีสีหน้าลำบากใจเกินบรรยาย

มองออกว่าพวกเขาลำบากใจ มูอันกดธนูดวงตะวันโลหิต
ไว้บนพื้น แล้วบอกพวกเขาว่า “ในฐานะกองทัพหมาป่า
เดียวดาย พวกเจ้าไม่ต้องคิดจะอ้อมมือ หากใครเก็บงำ
ความสามารถ ข้าก็ดูถูกคนนั้น เราต้องประลองกันอย่าง
สง่าผ่าเผย! หากวันนี้ข้าแพ้จริงๆ ก็จะต้องยอมรับความพ่ายแพ้
เช่นกัน!”

คำกล่าวที่ฮึกเหิมทำให้พวกสื่อเคิงวางใจทันที คนที่เก่ง
ที่สุดตรงนี้ก็คือนักธนู ทักษะที่ร้ายกาจที่สุดของเขาก็คือยิงธนู
เข้ากลางเป้าสามดอกพร้อมกัน

เขาหันไปประสานมือให้มูอัน “พระชายา กระทบมือ
ล่วงหน้าแล้ว”

พอพูดจบ การทดสอบก็เริ่มขึ้น

พวกทหารเดินวนรอบสนามยิงธนูอยู่ไกลๆ พวกเขา
ดูการประลองสนามนี้ด้วยความตื่นเต้น

แน่นอนว่าในสายตาของพวกเขา มูอันจะต้องพ่ายแพ้
อย่างไม่ต้องสงสัย

ต่อให้เชี่ยวชาญสู้กับสื่อเคิง ก็ยังจัดการเขาได้ยากเลย

สื่อเคิงลงมือก่อนอย่างรวดเร็ว แทบจะเป็นชั่วพริบตาเดียว
ที่คิดว่าธนูขึ้นมา ทั้งตัวเขาดูน่าเกรงขามไร้ที่เปรียบ ดวงตาทั้งคู่
ของเขาล้าลึกราวกับเหยี่ยวล่าสัตว์บนท้องฟ้า จับจ้องกลางเป้า
ธนูที่กำลังเคลื่อนไหวย่างไกลาหล ธนูสามดอกตั้งบนสาย
พร้อมกัน จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝ่าลมดังวูบ ธนูถูกยิง
ฝ่าอากาศออกไปแล้ว

ธนูที่ฝ่าลมทำให้เกิดเสียงดังลากยาวกลางอากาศ
หลังจากได้ยินเสียงดังฉีก สายตาหลายคู่มองตามเสียง ธนู
สามดอกยิงเข้ากลางเป้าอย่างไม่ต้องสงสัย

สื่อเคิงหันไปมองมูอันที่ยืนเหม่ออยู่ที่เดิมหลายครั้ง
ความรู้สึกผิดพั้งพรั่งขึ้นมาในใจ การที่เขาทำเช่นนี้จะชั่วโมโห
พระชยาหรือไม่ ถึงอย่างไรสตรีก็ชอบคิดเล็กคิดน้อยเหมือนกัน
หมด

แต่การทดสอบก็ยังเป็นการทดสอบ สนามรบก็คือ
สนามรบ แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีคำว่าปราณีอยู่แล้ว

สื่อเค็งเริ่มต้นได้ดี อีกเจ็ดคนก็จ้างลูกธนูไว้บนสายแล้ว
เช่นกัน หลังจากตะโกนเบาๆ ลูกธนูหลายดอกก็ยิงออกมา
พร้อมกัน ไม่มีพลาดเป้าเลยสักดอก

มูอันสองมือกอดอก ธนูดวงตะวันโลหิตวางพิงอยู่ข้างเท้า
อย่างเงียบเชียบ กำลังมองข้อดีข้อเสียของนักธนูทั้งแปด
ด้วยแววตาเป็นประกาย ตอนนี้นางมีสมาธิสูงมาก มองข้าม
สายตาสืบเสาะของคนรอบข้าง

ใช้เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่อึดใจ ทุกคนก็ทดสอบเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ทั้งหมดยิงธนูเข้าเป้า

พวกเขาหันกลับมามองมูอันพร้อมกัน มูอันยิ้มทื่อๆ
พร้อมบิดขี้เกียจ

พวกทหารนี้กว่าความตุนของกองทัพหมาป่าเดียวดาย
ทำให้พระชายาเสียขวัญ ทุกคนยิงธนูเสร็จหมดแล้ว แต่มูอัน
ยังไม่ยิงเลยสักดอก

“พระชายา ลู้ๆ!” ในบรรดาพวกเขา มีใครบางคน
นำตะโกนเสียงสูง

เสียงตะโกนดังต่อเนื่องเป็นระลอก จู่ๆ มู่อันที่เดินออกไป
ก็รู้สึกว่คนพวกนี้น่ารักที่สุด นางหันกลับมาจับผ้าคาดศีรษะ
สตรีเส้นหนึ่งจากมือซิงเจียน

ในเมื่อต้องการประลองกัน ก็จะต้องเก็บจำความสามารถ
ไม่ได้ นางเป็นคนพูดเอง จะลืมนได้อย่างไร

ทุกคนมองเงาหลังอันเกียจคร้านที่พลันเหยียดตรง
ของพระชายาอย่างประหลาดใจ

นางเดินเข้าไปตบป้าสี่เคิงเบาๆ พร้อมกล่าวชม
“ทำได้ไม่เลวเลย”

“พระชายาชมเกินไปแล้ว” สี่เคิงตอบ

“แต่ข้าก็ยังไม่ออมมือเช่นกัน จะทำให้เจ้ายอมรับ
ความพ่ายแพ้จากใจ” มู่อันเอ่ยเสียงเรียบ

สี่เคิง “...”

ท่ามกลางสายตาทกตะลึง มู่อันพันผ้าคาดผมที่ดวงตา

“พระชายากำลังจะทำอะไร” ซีจิวูทาน

“ปิดตายังธนู” เขียวฉือตอบด้วยแววตาลึกล้ำ

“จะเป็นไปได้อย่างไร!”

คำว่าเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะร่ำร้องอยู่ในใจ ครู่ต่อมา
ก็เปลี่ยนเป็นคำว่าเป็นไปได้แล้ว

ไม่ได้จับคันธนูมานานแล้ว จึงรู้สึกไม่ค่อยคุ้น มู่อันปิดตา
เดินวนอยู่ที่เดิมสองรอบ หูสองข้างกำลังฟังเสียงลมเพื่อสัมผัส
รับทิศทางของเป้าธนู เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดคิด นางชักลูกธนู
ออกมาดอกหนึ่ง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทุกคนยังไม่ทันเห็นชัดว่าพระชายาลงมือ
อย่างไร ลูกธนูคมดอกหนึ่งก็ยิงผ่านอากาศออกไปแล้ว ทรงพลัง
กว่าลูกธนูของสื่อเคิงเสียอีก

ลูกธนูยิงทะลุผ่านกลางเป้าไปโดยไม่ได้หยุดพัก
ความเร็วของลูกธนูลดลงเล็กน้อย ไปปักอยู่บนตอไม้ที่ห่าง
ออกไปหลายจั้งอย่างมั่นคง

หางหนูยังสั้นอยู่เลย

ซีจิวก้าวขึ้นมาข้างหน้าอย่างอดไม่ได้ ลูกตาของเขา
แทบกลนขณะพูดตะกุกตะกักว่า “ยิง...เข้าเป้าแล้วเช่นนั้นหรือ”

ทหารหลายคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กลืนน้ำลายอย่าง
ยากลำบาก ก่อนตอบว่า “ยิงเข้าเป้าแล้ว ทั้งยังทะลุเป้าด้วย!”

ทุกคน “...”

เมื่อครู่ยังตำหนิมูอันในใจ ตอนนี้เผยสีหน้าเคร่งขรึมทันที
นับถืออย่างหมอบราบคาบแก้ว

เซียวฉือกำหนดแน่ว มองตาไม่กะพริบ แววตาคาดเตา
อารมณ์ยาก หลังจากผ่านไปนาน เขาก็ยกมูปากเผยรอยยิ้ม
หุบไม่ลง

มูอัน เจ้ายังมีเรื่องอะไรที่ข้ายังไม่รู้อีก

ขนาดไม่ใช่ดวงตามอง มูอันก็ยังยิงหนูเข้าเป้าแล้ว

ความรู้สึกยามที่เคยควบคุมสถานการณ์ได้ ตอนนี้อารมณ์
วนกลับมาบนตัวนางอีกครั้งในชั่วพริบตาเดียว นางยังเป็น
มือธนูเทพที่ใครได้ยินชื่อเป็นต้องหวาดกลัว

ครู่ต่อมา ลูกธนูสามดอกก็ตั้งบนสายพร้อมกัน

เพียงชั่วอึดใจเดียว เท้าของมู่อันก็เคลื่อนไหวตามสายลม
แล้ว ธนูดวงตะวันโลหิตชะงักอยู่กับที่ ลูกธนูยิงออกไปแล้ว

“...”

ต่อมาก็หลับตาทิ้งพร้อมกันสามดอกเช่นเดียวกัน
ไม่พลาดเป้าสักดอกเดียว!

ตอนที่ทุกคนเห็นว่านางยิงเสร็จแล้ว จู่ๆ ก็ได้ยินนาง
บอกว่า “รบกวนใครก็ได้ส่งมาอีกสองดอก”

ใช้คำว่าตกตะลึงมาบรรยายสีหน้าทุกคนไม่ได้แล้ว

สื่อเค็งอยู่ใกล้มู่อันที่สุด วิ่งสายกันเข้าไปยื่นลูกธนูให้นาง
สองดอก

มูอันกล่าวขอบคุณเขา แล้วหันกลับไปตั้งลูกธนูห้าดอกบนสายคันที่

“...ห้าดอก!”

“รับมาตุลี ห้าดอก!!”

เสียงตกตะลึงดังขึ้นต่อเนื่องเป็นระลอก ไม่มีใครรู้ว่าเพียงชั่วครู่เดียวฝ่ามือของเซียวฉีก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อแล้ว เขาอย่างชัดเจนว่าเสียงตะโกนของคนพวกนี้จะรบกวนมูอัน แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เขาอยากเติมพันธเรื่องความสามารถที่แท้จริงของมูอัน เติมที่จะตะคอกไม่ให้พวกทหารส่งเสียงรบกวน แต่ตอนนี้กลับคำพูดกลับลงไปแล้ว

เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ตอนที่เสียงเอะอะไววายดังมา มูอันก็หยุดชะงักครู่หนึ่ง แต่ก็หยุดเพียงครู่สั้น ๆ เท่านั้น ลูกธนูห้าดอกยังออกจากหัตถิศทาง ทหารที่ยืนอ้อมเป้าธนูผวากับลูกธนูที่ยิงเข้ามาตรงหน้าจนเหงื่อภาพชุ่มเต็มศีรษะตั้งนานแล้ว

ไม่ใช่เพราะกลัวว่าลูกธนูจะเบี่ยงเบนทิศทาง แต่เพราะแรงของลูกธนูมากพอที่จะทำให้พวกเขากระเด็นออกไปไกลสามหมี่

หลังจากเสียงเงียบไปครู่เดียว ทุกคนก็อุทานอย่าง
ตกตะลึงอีกครั้ง

มูอันถอดผ้าที่ปิดดวงตาออก เผยรอยยิ้มที่รู้ใจ แล้วจู่ๆ
ก็วิ่งเข้าไปหาเซียวฉือราวกับเด็กน้อย

ชั่วขณะนั้นเซียวฉืออยากจะช้อนกายมูอันเข้ามากอด
แรงๆ สักที เพียงแต่เขาขมใจไว้ ปล่อยให้มูอันวิ่งเข้ามาชน
หน้าอก กล่าวพร้อมใบหน้าที่เบิกบานเหมือนลมฤดูใบไม้ผลิ
“เป็นอย่างไรบ้าง”

เซียวฉือหัวเราะเสียงต่ำ “ขนาดเจ้ายังไม่ดูเลยว่ายิ่งเข้า
เป้าหรือไม่”

“ไม่ต้องดูหรอก” มูอันตบหน้าอกตัวเอง “ใจข้ารู้อยู่แล้ว”

“ยิ่งเข้าเป้าทั้งหมด” เซียวฉือกระซิบเสียงเบาข้างหูนาง

ลมหายใจที่อบอุ่นเป่าเข้ามาในหู มูอันปีกหูแดงทันทันที่
รีบถอยออกมาจากอ้อมอกของเขา

ซีจิวรวมทั้งทหารคนอื่น ๆ แทบจะเป็นบ้าไปแล้ว
พวกเขามองมูอันอย่างตกตะลึงจนพูดไม่ออก

มูอันหันกลับมา พูดกับสื่อเคิงที่ยืนอยู่ที่เดิม “ประลอง
สนามถัดไปต่อเลย”

สื่อเคิงตึงสติกลับมา “ยังต้องประลองอีกหรือพะยะค่ะ
พระชายา?”

พวกเขาโน้มถือนางอย่างหมอบราบคาบแก้ว

พระชายา

บทที่ 140 เหยยฝีมืออันน่าทึ่ง 2

มูอันมองสื่อเคิงอย่างไม่พอใจ แล้วถามเสียงแข็ง “ในฐานะทหารของกองทัพหมาป่าเดี่ยวตาย เจ้ายอมแพ้ง่ายๆ เช่นนี้เชียวหรือ”

สื่อเคิงอีกเหิม มองมูอันด้วยความนับถือ “ไม่ใช่พะยะค่ะ!”

“เช่นนั้นก็ประลองต่อ!” มูอันสั่ง

“พะยะค่ะ!”

พวกทหารเลือดในกายเดือดปุดๆ ทันที พวกเขารู้สึกอีกเหิมตื่นเต้น

สนามที่สอง ยิ่งสู้กัน

เชียวฉืออธิบายกติกากการยิ่งสู้กันอย่างสั้นกระชับ เข้าใจง่าย เป็นการแข่งขันความว่องไวและความปราดเปรียว มูอันจะถูกนักธนูทั้งแปดคนล้อมไว้ตรงกลาง นักธนูทั้งแปดคน

จะสลับกันยิง แต่ละคนมีธนูสองดอก ส่วนมูอันมีทั้งหมดแปดดอก

พอเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะมองอย่างไรมูอันก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบ

สื่อเค็งยืนอยู่อีกฝั่ง ตะโกนเสียงสูงว่า “พระชายาระวัง”

พอสิ้นเสียงสื่อเค็ง จู่ๆ มูอันก็รู้สึกเย็นวาบข้างหลัง รีบหลบทันที ลูกธนูดอกหนึ่งเฉียดผ่านนางไปแล้ว นางหันกลับไปมองทหารที่ซิงลงมือก่อนผาดหนึ่ง

การศึกมีหนายเล่ห์!

นี่คือลูกธนูเหล็กของจริง ไม่ผสมน้ำแม้แต่หยดน้อย หากมูอันเผลอตัวซำกว่านี้อีกนิดเดียว คงจะกลายเป็นกรวยที่มีเลือดออกไปแล้ว

เพียงแต่นักรธนูทั้งแปดก็ไม่ยิงมูอันเช่นกัน เพราะเป้าหมายของพวกเขาคือลูกธนูในมือมูอัน ขอเพียงมูอันใช้ลูกธนูแปดดอกในมือนางหมดก่อน นางก็จะแพ้

ขณะเดียวกัน อีกสองทิศทางก็ยิ่งมาทางมู่อันเช่นกัน ตอนที่พวกทหารกำลังคิดว่านางจะพยายามหลบเต็มที่ นางกลับลงมือแล้ว

ลูกธนูที่เียบเบียนถูกยิงออกจากฝ่ามือ ‘ฟิ้ว’ ไปรับกับลูกธนูดอกหนึ่งที่ยิงเข้ามา ลูกธนูสองดอกชนกันในระยะห่าง ร้อยหมีจนเกิดประกายไฟจ้าที่แยงตา

ลูกธนูของนางฝ่าลูกธนูของอีกฝ่ายให้แยกออกจากกัน ราวกับฝ่าลำไผ่

ทันใดนั้นลูกธนูก็ตกลงพื้น

ทหารที่อยู่บนสนามตื่นเต้นมาก ซีจิวู้สึกอับอาย ใช้นิ้วขยี้ตาที่เริ่มรู้สึกปวด แล้วบอกเซียวฉีว่า “ทักษะการยิงธนูของพระชายาโดดเด่นมาก กระหม่อมนับถือ”

เซียวฉีรู้สึกปลาบปลื้มใจแต่ไม่แสดงออก หลบตาลงเล็กน้อยพร้อมขานรับ “กล่าวเกินไปแล้ว”

เขากำลังมองเงาร่างที่ถลันหลบอย่างปราดเปรียวบนสนามรบ ชุดคลุมสีขาวถูกลมจากทิศเหนือพัดจนชายเสื้อ

ปลิวสะบัดขึ้นมา ผมดำขลับเกล้าสูงบนศีรษะ ปราดเปรียว
คล่องตัว ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามจะอาศัยมุมที่เจ้าเล่ห์คาดเดายาก
ขนาดไหนยิ่งเข้ามา แต่ธนูดวงตะวันโลหิตในมือนางก็หมุนยิง
โต้ตอบได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ใครจะเชื่อว่านี่คือเงาร่างของสตรีคนหนึ่ง

สื่อเค็งค้นพบว่าตัวเองถูกมูอันพาเดินตลอด ขอเพียง
เป็นลูกธนูที่นางสามารถมองเห็นได้ ก็ไม่อาจรอดพ้นเงื้อมมือ
นางเกินสามกระบวนท่าแน่นอน

ทักษะการยิงธนูของมูอันดุดันรวดเร็ว เทียบกับเขี้ยวฉี
แล้วไม่เป็นรอง นี่คือนิสัยที่พวกเขาทุกคนไม่ได้ตระหนักถึงเลย
จุดเดียวที่พวกเขาฉวยโอกาสได้ก็คือพลังขาของมูอันอ่อนแอ
เกินไป

จุดนี้พวกทหารมองออก พระชายาไม่ได้ฝึกวิชาตัวเบา
มา ทักษะในการใช้เท้าเคลื่อนไหวแทบจะไม่มีเลย

ซึ่งเจี้ยนไต้ยินทหารที่อยู่ข้างกันวิจารณ์เสียงเบา ๆ
นางมองพวกเขาผาดหนึ่ง พอพวกเขาเห็นสีหน้าที่เย็นชาดูร้าย

ของนาง ก็พากันหุบปากอย่างว่าง่ายทันที ราวกับเพิ่งพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดออกมา

แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น ซิงเจียนเพียงอยากเตือนพวกเขาเฉยๆ ว่าวิธีการเดินของคุณหนูก็ไม่ได้อ่อนด้อยเช่นกัน...คุณหนูเกือบคนได้ร้ายกาจมาก

หากมู่อันรู้ถึงความคิดของซิงเจียนตอนนี้ คาดว่าคงจะหลุดขำเป็นแน่

แต่ตอนนี้นางไม่มีกะจิตกะใจจะหัวเราะแล้ว หากแบ่งสมาธิไปคิดเรื่องอื่นนิดเดียวก็อาจจะบาดเจ็บเพราะลูกธนูได้นางคนเดียวเดินวนอยู่ท่ามกลางลมธนูที่ยุงเหยิงของทั้งแปดคนที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่เปลืองพลังกายมาก

ยิงลูกธนูสามดอก ทำให้ลูกธนูในมือของคนที่เหลือบนสนามหมดไป ตอนนี้ในมือมู่อันเหลือธนูอยู่แค่ดอกเดียวแล้ว

ตอนนี้สี่เคิงยังไม่ลงมือ เขาก้าวขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ทักทายมู่อันอยู่ไกลๆ ตั้งท่าเตรียมโจมตีแล้ว

ชีจิวส่ายหน้า “สื่อเคิงยังเหลือลูกธนูอีกสองดอก แต่พระชายาเหลืออยู่เพียงดอกเดียว อาศัยทักษะธนูของสื่อเคิง เขาจะต้องใช้ดอกแรกบีบให้พระชายาลงมือแน่นอน เช่นนั้น ดอกที่สองหากต้องอาศัยพลังกายของพระชายา ก็หลบได้ยากมากอยู่ดี”

เซียวฉือฟังเจียบๆ

ในมือยังกำผ้าปิดตาที่มู่อันเพ่งยึดใส่มือเขาเมื่อครู่นี้ กลิ่นหอมที่อ่อนโยนซึมลึกลงในผิวหนังที่ละนิด เซียวฉือมองโดยไม่กล่าวอะไร เขารู้สึกว่ามู่อันยังมีแผนสำรองอีก

นางเซียวชาญุททักษะธนู ต่อให้ไม่รู้สถานการณ์ในสนามรบชัดเจนอย่างไร แต่ก็ไม่มีทางปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบทั้งที่สื่อเคิงยังไม่ลงมือแน่นอน

สื่อเคิงหัวเราะเบาๆ คิดไปเองว่าจับจุดอ่อนของมู่อันได้แล้ว จึงจรัสสายธนูอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง รับมือกับธนูดวงตะวัน โลหิตที่มู่อันยังเข้ามา

เมื่อเห็นเขาติดกับดักแล้ว มูอันก็ยิ้มอย่างเข้าใจ
อาภัพปิริยาที่ประหลาดของนางทำให้คนรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ
ขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ

พอไม่เห็นนางหลบ ทุกคนก็กังวลจนหัวใจขึ้นมาจากอยู่ที่
คอหอย เชื้อวณิธข้อนี้วิ่งเข้าหากันเล็กน้อย คิ้วขมวดมุ่น

ตอนนี้สื่อเคิงวางลูกธนูบนสายจากอีกทิศทางหนึ่งแล้ว
เตรียมจู่โจมได้ทุกเมื่อ

ตอนที่เขาเริ่มหุบนิ้วทั้งสิบ มูอันก็ถอยหลังก้าวหนึ่ง
แล้วประกาศว่า “จบแล้ว”

ครู่ต่อมา ธนูดวงตะวันโลหิตก็ขยับ ลูกธนูที่อยู่ในมือ
ของนางถูกยิงออกไปอย่างรวดเร็วเกินคาดเดา แรงกว่าพลัง
ของลูกธนูทั้งหมดที่นางเคยยิงมาก่อนหน้านี้

เสียงอุทานตกใจดังขึ้นเป็นพักๆ เหล็กเย็นสองแท่ง
ชนกันอีกครั้ง ลูกธนูที่ยิงออกจากธนูดวงตะวันโลหิตไม่มีท่าทีว่า
จะลดความเร็วลงแม้แต่น้อย ลูกธนูของสื่อเคิงถูกผ่ากลาง
จนยิงออกไปทางสองฝั่ง แล้วตกลงพื้นในจุดที่ห่างจากมูอัน
หนึ่งหมี่

แต่ตอนนี้สื่อเคิงคว่าโอกาสได้แล้ว ยิงลูกธนูดอกสุดท้ายออกไปแล้วเช่นกัน มูอันหลบไม่ทัน ตอนนี้นางไม่เหลือลูกธนูแล้ว

ตอนที่ทุกคนคิดว่าเรื่องราวกำลังจะจบลงแล้ว จู่ๆ ลูกธนูที่มูอันยิงออกไปเมื่อครู่ก็ย้อนกลับมา ไล่ตามหลังสื่อเคิงมาอย่างรวดเร็ว

ทางธนูอ่อนแอมาก เมื่อสัมผัสก็แตกทันที ลูกธนูสองดอกแทบจะตกลงพื้นพร้อมกัน พังพินาศย่อยยับไปด้วยกัน!

เมื่อเห็นฉากที่เหลือเชื่อเช่นนี้ สื่อเคิงก็กลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก แล้วพึมพำเหมือนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว “เป็นไป...ได้อย่างไร”

“นั่นนะสิ เป็นไปได้อย่างไร” ซีจิวถาม

ลูกธนูจะเลี้ยวเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศได้อย่างไร
ลูกธนูดอกหนึ่งทำได้ยังไงกันแน่

ไม่ใช่แค่เขาเท่านั้น เซียวฉือก็ไม่รู้เช่นกัน!

วิชาญของแคว้นตำเหียงอ่อนด้อยที่สุดในบรรดา
สามแคว้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แคว้นตำจีเชี่ยวชาญวิชาญ
แคว้นตำเหียงเชี่ยวชาญการขี่ม้า ยิ่งไปกว่านั้น ทักษะการขี่ม้า
ยิ่งรุดหน้าของพวกเขาก็ยังไม่มีใครเทียบได้

ต่อให้เป็นกองทัพหมาป่าเดียวดายที่เก่งกาจที่สุดใน
ในแคว้นตำเหียง แต่ก็ยากที่จะรอดพ้นวงล้อมทหารม้า
ที่แข็งแกร่งของแคว้นตำเหียงอยู่ดี

หลังจากตะลึงงันอยู่นาน ทั้งค่ายทหารก็มีเสียงโห่ร้อง
ดีใจที่ดังสะท้อนฟ้าสะท้อนดิน พวกเขาทำราวกับนางเป็น
ความหวังในวิชาญของแคว้นตำเหียง

ผ่านไปครู่ใหญ่ สื่อเค็งก็ดึงสติกลับมาจากความตกตะลึง
อันไร้ที่สิ้นสุดแล้ว เขาเร่งฝีเท้าเดินมาตรงหน้ามู่อัน แล้วคุกเข่า
ลง “พระชายาโปรดชี้แนะ!”

เฟิงจะสิ้นเสียงพูดของเขา กองทัพหมาป่าเดียวดาย
ทั้งค่ายใหญ่เหนือก็ใช้วิธีการที่จริงจัง ซื่อตรงและซื่อสัตย์ที่สุด
กล่าวว่า “กองทัพหมาป่าเดียวดายขอพระชายาโปรดชี้แนะ!”

ทันใดนั้น มูอันก็ราวกับถูกตริงไว้กับที่ ธนูดวงตะวัน
โลहितในมือก็รู้สึกหนักมากเช่นกัน

เชียวฉือพูดไว้ไม่ผิด หากเทียบกับวังหลังที่วางแผน
เล่นงานกันไปมาแล้ว นางชอบสถานที่อย่างค่ายใหญ่เหนือ
มากกว่า

ค่ายทหาร ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหนก็เป็นสถานที่ที่ทำให้คน
เลือดเดือดฮึกเหิม ยินดีสละชีพได้ทุกเมื่อได้เสมอ

ก็เหมือนกับตอนนี้ เสียงตะโกนให้กำลังใจที่ดังจนหู
แทบแตก ทำให้นางสัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณของกลุ่มบุรุษ
เลือดร้อนที่อยากปกป้องบ้านเมืองตัวเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อเห็นนางเงียบไปนาน สือเค็งก็ปากแห้ง ก้มหน้าลง
อย่างเจ็บปวด แล้วกล่าวด้วยความรู้สึกผิด “เป็นกระหม่อม
ที่วุ่นวาย พระชายาไม่ต้องลำบากใจ”

ชีวิตที่ค่ายใหญ่เหนือลำบากเช่นนี้ พระชายาเป็นสตรี
จะยอมมาอยู่ในสถานที่เช่นนี้หลายเดือนได้อย่างไร

มูอันประคองเขาให้ลุกขึ้นทันที นางยิ้มบางๆ แล้วหันกลับมาองเชียวฉือผาดหนึ่ง พอเห็นเชียวฉือมองนางอย่างอ่อนโยน นางก็หัวเราะอย่างเบิกบานใจแล้วพูดกับทหารนับพันอยู่ตรงนั้นด้วยเสียงดัง “ข้ายินดีจะสอนให้!”

ที่ตรงนั้นเจียบกริบไปครู่หนึ่ง แล้วทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตะโกน

“...พระชายาจงเจริญ! พระชายาจงเจริญ!”

มูอันรีบทำท่าทางบอกใบ้ให้พวกเขาเจียบเสียง กล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ซูว์ อย่าตะโกน”

ทุกคนเจียบทันที

“สื่อเคิง” มูอันตะโกนเรียกเขาอย่างเป็นทางการ “ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ตอนเช้าเจ้าพาคนที่อยากเรียนวิชารัฐนมารวมตัวกันที่สนามยิงธนู ข้าจะสอนพวกเจ้าเอง”

สื่อเคิงหุบขาสองข้าง ยืนตรงเหมือนเป็นต้นสนเก่าแก่ต้นหนึ่ง มูอันกล่าวว่าครูต่อไปคนคนนี้จะทำความเคารพนางแบบทหาร จากนั้นก็จับมือกับนางอย่างเป็นมิตร

ไอ้สวรรค์!

นางคิดอะไรเพื่อเจ้าอีกแล้ว!

“พะยะค่ะ พระชานา”

“ดี” มูอันใช้มือชี้หน้าหน้ากษัตริย์ดวงตะวันโลหิต หันกลับไปมองเชียวฉือที่เดินมารับนางตั้งนานแล้วอย่างตื่นเต้น แล้วกล่าวพร้อมใจที่เบิกบาน “วาจาของบุรุษหนึ่งคำหลุดจากปาก ตอนนี้กษัตริย์ดวงตะวันโลหิตเป็นของข้าแล้วนะ”

เชียวฉือจ้องนาง มุมปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้ม เขากำลังขมใจที่สันสะท้านให้สงบลงขณะที่เงาร่างองอาจสง่างามเมื่อครู่นี้ฉายอยู่ในหัวของเขาเป็นร้อยรอบ เสร็จแล้วถึงได้พูดโพล่งออกมาเบาๆ “เป็นของเจ้าแล้ว”

นางบีบมือเขาพร้อมกระซิบถามเสียงต่ำ “เป็นอะไรไป ข้าทำให้ท่านตกใจแล้วใช่ไหม?”

“ฮุหยินทำให้อ่องผู้นี้ตกตะลึงไปทั้งชาติจริงๆ” เชียวฉือ

ตอบ

มูอันยิ้มกว้างมาก อยากจะนอนซบบนกายเขาจะแย
อยู่แล้ว นางชอบเวลาที่เซียวจื่อเอ่ยคำว่า ‘ฮูหยิน’ ออกมา

ความรักที่ลึกซึ้งจริงจัง ในนั้นมีไมตรีจิตที่มีอาจบรยาย
ให้กระจ่างด้วยคำพูดได้ เหมือนเชือกนับพันเส้นที่ผ่านเรื่องราว
มามากมายและสุดท้ายก็มัดรวมอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าอย่างไรก็หลีก
ไม่พ้น มัดหัวใจไว้แนบแน่น วนเวียนอยู่ในความรู้สึก ลองขบคิด
ก็รู้สึกคันยุบยิบในหัวใจ

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ชาติเดียวไม่พอหรอก
ข้าต้องการอยู่กับท่านไปทุกชาติ”

...เป็นฮูหยินของท่าน

เซียวฮูหยินรับการหมอบกราบจากพวกทหารอย่าง
ไม่เขินอาย ภายใต้อายดาที่เปล่งประกายความนับถือของชีจิว
นางถูกท่านฮ่องไรมโนธรรมดิ่งมากอดและจูมมือเดินกลับ
กระโจม

พอกลับไป มูอันก็อดไม่ได้ที่จะประทับจูบลงบนปาก
ของเซียวจื่อ

ขณะที่มองใบหน้านอมแมมที่อยู่ในอ้อมแขน เขียวฉือก็ใช้แขนเสื้อเช็ดฝุ่นดินให้นางอย่างแผ่วเบา เขาหูแดงเล็กน้อย กดเสียงต่ำบอกนางว่า “อย่าทำเป็นเล่น”

“ฮึๆ ข้าไม่ได้ทำเป็นเล่น ก็ข้าชอบท่าน อยากกอดท่าน อยากจูบท่าน อยากอยู่กับท่านตลอดเวลา เกาะกะท่าน...”

นางไม่เคยมีท่าทางเช่นนี้มาก่อน ช่วงไม่กี่วันมานี้กังวลว่าการตายของไปเจินเซียงจะทำให้เขียวฉือคิดว่านางเหี้ยมโหด แล้วโกรธนางอยู่ลึกๆ โดยไม่แสดงออก

นางกินไม่ได้นอนไม่หลับ สะดุ้งตื่นกลางดึกอยู่บ่อยครั้ง เมื่อสัมผัสได้ถึงลมหายใจที่อุ่นร้อนข้างกาย นางถึงได้ค่อยๆ สงบใจลง บางครั้งนางก็อดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองป่วยแล้วหรือไม่

นางตรวจร่างกายตัวเองในห้องการแพทย์อยู่หลายรอบ แต่ผลก็คือไม่ได้ป่วยอะไร

เขียวฉือแก้มร้อนผ่าวเพราะคำพูดอันอบอุ่นของมู่อัน “เหตุใด...จึงมีคนเช่นเจ้าได้”

มูอันยี้ดไปหน้าน้อยๆ “คนเช่นข้าที่ทำให้ท่านชอบได้
พอดี”

“ก็ใช่ะสิ เป็นคนที่ข้าชอบ”

เมื่อท้องร้องโครกครากอย่างไม่สมควรแก่เวลา มูอัน
ถึงนึกขึ้นได้ว่าเชียวฉี้อยังไม่ได้กินมื้อเที่ยง ปล่อยให้ท้องว่าง
มาจนถึงตอนนี้ ขนาดนางยังท้องร้องแล้ว แล้วเขาคงจะไม่หิว
ได้อย่างไร

“ข้ามีอาหาร”

พูดจบก็เปิดตู้เย็นในมิดิ ก่อนหน้านี้เก็บขนมปังไว้ในนั้น
มากมาย ถึงอย่างไรของในมิดิก็งอกขึ้นมาใหม่ได้ นางไม่กลัว
ว่าจะมีไม่พอกิน

นางฉีกซองแล้วหยิบซองสามชิ้นยื่นให้เชียวฉีอ
“ท่านลองชิมดูสิ”

เคยเห็นของแปลกๆ จากมูอันเยอะเกินไป ครั้งนี้เชียวฉีอ
ไม่ประหลาดใจแล้ว เขากัดคำหนึ่ง รู้สึกว่ารสชาติอร่อยมาก

ทั้งสองนั่งกินขนมปังในกระโจมจนอิ่ม กระทั่งถึงเวลา
ที่ค่ายทหารย่างเนื้อตอนกลางคืน มูอันก็เผลอหลับใจที่หลัง
เป็นอย่างมาก!

ตัวอย่าง

บทที่ 141 วิชารูตติดตาม 1

ชีจ๊วยกขามสุราเข้ามา “ไต้ยีนซื้อเสียงมานานแล้วว่าพระชายา
ดื่มสุราเก่ง ไม่ทราบว่ามันจะดื่มกับกระหม่อมสักจอกได้หรือไม่
พะยะค่ะ”

ไม่ได้มีเจตนาอื่น เป็นเพราะชีจ๊วนับถือทักษะการยิงธนู
ของมู่อันล้วนๆ

เขาถึงขั้นจินตนาการได้เลยว่าหากกองทัพหมาป่า
เดียวดายเรียนรู้วิธีการยิงธนูขั้นเทพที่ยิงแม่นทุกดอก แล้วใน
อนาคตต้องสู้กับนักธนูของแคว้นต้าฉี จะต้องรับประกันชัยชนะ
ได้แน่นอน จะมีทหารมากมายกลับออกมาจากสนามรบอย่าง
ปลอดภัย

“กระหม่อมคำนับพระชายาหนึ่งจอก!” ชีจ๊วดื่มรวดเดียว
หมดจอกอย่างสบายใจ

มูอันเองก็เลือดลมขึ้นศีรษะเล็กน้อย รินสุราใส่ขามตัวเอง
หนึ่งขาม แต่ยังไม่ทันยกขามดื่ม ก็ถูกใครบางคนหยิบฉวย
ไปแล้ว

เซียวฉือเงยหน้าดื่มจนหมด แล้วรินสุราให้ซีจิวจนเต็ม
อีกครั้ง ทั้งสองดันจอกเปลี่ยนขามดื่มกันไม่หยุด

ซีจิวหัวเราะเบาๆ ในที่สุดเขาก็กู้แล้วว่าท่านอ๋อง
เปลี่ยนนิสัยได้อย่างไร พอได้ดื่มสุราเล็กน้อยเขาก็ไม่ค่อยกลัว
เซียวฉือแล้ว “พระชายามีเพียงหนึ่งเดียวในโลก เป็นวาสนา
ของท่านอ๋องชัดๆ”

ริมฝีปากบางยิ้มเผยฟันเล็กน้อย เซียวฉือเหมือนจะพอใจ
มาก “ขอบคุณมาก”

มุมปากมูอันกระดกยกยิ้มแทบถึงฟ้าแล้ว นางแอบยก
จอกสุราใบเล็กขึ้นมา สุราในค่ายทหารแรงมาก พอกลืนลงท้อง
ก็ร้อนขึ้นศีรษะ นางแลบลิ้นเล็กน้อย ใจร้อนลอยขึ้นมาบน
ใบหน้าชั้นแล้วชั้นเล่า

ฝ่ามือใหญ่ของเซียวฉือมาบังไว้ “ยังจะดื่มอีกหรือ”

น้ำเสียงอ่อนโยนราวกับจะมีน้ำหยดออกมา ชีจู้ไต่ยีน
แล้วสั่นไปทั้งตัว ดิตตัวขึ้นมาราวกับสปริง แล้ววิ่งเผ่นออกไป

มูอันเร็งร่ามาก สุรานี้ยอดเยี่ยมจริงๆ เหตุใดนางจึงรู้สึก
เคลิบเคลิ้มชนิดหน้อยเท่านั้น ตรงกันข้าม เชี่ยวฉือที่เพิ่งดื่มสุรา
ลงท้องจอกแล้วจอกเล่า ตอนนีไ้ใบหน้าแดงเรื่อ แสงจันทร์ส่อง
สะท้อนเค้าโครงใบหน้าที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของเขา
รอบหนึ่ง ทำให้นางเห็นแล้วเคลิบเคลิ้มทันที

มูอันยังคงสวมเครื่องแต่งกายบุรุษที่ทะมัดทะแมง
นั่งเคียงข้างเชี่ยวฉือ ทุกครั้งที่เขามองนาง นางจะเกิดความรู้สึก
เขินอายเป็นพิเศษ หากมองไกลๆ จากข้างหลัง จะเห็นบุรุษ
สองคนนั่งแอบอิงกันอยู่ตรงนี้ มือที่ยื่นออกไปเปลี่ยนทิศทาง
เปลี่ยนมาติดหน้าผากมูอันเบาๆ ดึงสติใครบางคนกลับมา
จากที่ล่องลอยออกไปแสนไกลกลับมา

“ครึ่งหน้าห้ามแต่งกายเช่นนี้!” เชี่ยวฉือสั่ง

พอสติสัมปชัญญะกลับมา มูอันก็เก็บสำรวมสีหน้า
เหม่อลอย ไม่สนใจสายตาพวกทหารที่กำลังแอบมองมา นางลุก

ขึ้นยืน หมุนตัวรอบหนึ่งพร้อมกับถามว่า “เช่นนี้ไม่ดีหรือ ท่าน
ไม่ชอบคุณชายเจ้าสำราญที่หน้าตางดงามหรือ”

คำพูดนี้น่าตีมาก ชุดคลุมสีขาวที่สว่างจ้าเป็นสิ่งที่
แสดงตามากในค่ายทหาร แต่ใครบางคนก็ไม่ได้สำรวจมกิริยา
อาการเลย ทำตัวเด่นเต็มที่

เซียวฉือกระแอมเบาๆ เลือกที่จะมองข้ามคำถามนี้
ของนางไป

มูอันยังไม่ลดละ แต่คนอย่างเซียวฉือ หากไม่ชอบก็จะ
บอกว่าไม่ชอบ ทำสีหน้าอึดอัดเช่นนี้ ก็ชัดเจนแล้วว่าเขากำลัง
เขินอาย ไม่สะดวกใจที่จะตอบ

ราวกับเจอสิ่งมหัศจรรย์ มูอันภูมิใจเล็กน้อย นางโน้มตัว
ลงมาอยู่ห่างจากเขาเพียงแค่วินาที แล้วมูอันพร้อมถามสั้นๆ
“ท่านอ๋อง ท่านชอบคุณชายเช่นข้าหรือไม่”

เซียวฉือพยายามแหม้มปากให้เป็นเส้นตรง แล้วแค้นเสียง
ออกจากลำคอสองคำ “มูอัน!”

“โอ๊ะ” นางแสร้งประหลาดใจ ถลกชุดคลุมขึ้นมาอย่างมีมาด ยกเท้าก้าวไปด้านข้าง แล้วใช้นิ้วชี้เขยคางเขี้ยวจื่อ “แต่คุณชายผู้นี้ชอบท่านอ๋อง ชอบสุดๆ อยากได้คำว่าชอบจากท่านอ๋องสักคำก็ไม่ได้ ปวดใจยิ่งนัก”

เขี้ยวจื่อหน้าแดงสลับหน้าซีด สลักจนพูดอะไรไม่ออก เขาอยากจะตึงนางลงมา แล้วพากลับไปจัดบทเรียนให้หนักๆ

มีเสียงแอบหัวเราะเบาๆ ดังขึ้นด้านข้าง ทั้งยังมีสายตาสอดส่องของพวกทหารกองทัพบกมาป่าเดียวดายมองมาอย่างลับๆ ล่อๆ รวมทั้งเสียงอุทานที่ต่ำเบาของพวกเขา...แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เข้าหูเขี้ยวจื่อแม้แต่หน่อย ใช้เวลาไม่นาน ใบหูของเซอเจิ้งอ๋องก็แดงเรื่อเหมือนดอกไม้ที่เบ่งบานอย่างขวยเขินท่ามกลางราตรีแล้ว

ยังไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น มู่อันทักษะการเอาชีวิตรอดสูงมาก เมื่อแตะโลมเสร็จก็นั่งยองลงอย่างว่านอนสอนง่ายหันกลับไปถลึงตาใส่พวกกองทัพบกมาป่าเดียวดายที่แอบมองผาดหนึ่ง แล้วตึงแขนเสื้อเขี้ยวจื่ออย่างทะลั่น พร้อมกล่าวอย่างจริงจัง “ท่านอ๋อง ยอมอยู่กับคุณชายผู้นี้เถอะนะ คุณชายผู้นี้เอาใจเก่งมาก”

นางเพ็ญจะพูดจบ ก็ไม่อาจข่มไอร่อนที่แผดเผาใบหน้าของเชียวฉือไปครึ่งหนึ่งได้อีกต่อไป เขาหัวคนขึ้นมาจากพื้นเสียวเลย แล้วหันกลับไปพูดทิ้งท้ายกับชีจิวที่ชะเง้อมองอยู่ไกลๆ “วางกำลังป้องกันตอนกลางคืนให้ดี!”

ชีจิวทิ้งจอกสุราแล้วเอ่ยรับคำสั่งทันที “พะยะค่ะ”

มูอันแทบจะถูกหิ้วเท้าลอยกลับมา พอถึงกระโจมก็ถูก ‘โยน’ เบาๆ ลงบนเตียงที่แข็งกว่าปกติ ร่างของเชียวฉือโถมเข้ามา มูอันถึงได้รู้ตัวทีหลังว่านางหาเรื่องใส่ตัวแล้ว!

นางผลักเบาๆ พอเป็นพิธี ผืนหัวเราะสองทีแล้วเอ่ยขอร้อง “ที่นี่คือค่ายทหาร...ไม่ดีกระมัง”

“เจ้าคิดว่าข้าจะทำอะไร” เชียวฉือดวงตาดำมืด จ้องมูอันราวกับนกแร้ง ริมฝีปากบางเอ่ยเบาๆ ว่า “นับวันก็ยิ่งใจกล้าใช่หรือไม่ เมื่อครูเรียกว่าอะไรนะ แทะโลม...หืม”

“...” มูอันรู้สึกที่ตัวเองคิดมากเกินไป นางชมอารมณ์จนหน้าแดง เงยหน้าอธิบายว่า “เหตุใดท่านถึงเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยเช่นนี้ ข้าก็แค่ล้อเล่นกับท่านเองไม่ใช่หรือ หากท่าน

บอกว่าข้าแทะโลม ข้าก็แทะโลมปาเจี้ยวด้วยเช่นกัน นางว่าง่ายกว่าท่านตั้งเยอะ”

เซียวฉือไม่มีทางจินตนาการจากที่คุณชายมูอันแทะโลมสาวใช้ได้เลย หลังจากล้งเลครูหนึ่ง เขาก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ประทับจวบจนริมฝีปากของนางเบาๆ ผินข่มความรู้สึกที่ค้างคาอยู่ในใจลึกๆ ลงไป

“ข้าอยากจะทำบอกว่า ข้าชอบเจ้า เป็นคนของเจ้า ข้าเป็นของเจ้า”

ใบหน้านางแดงเรื่อ มูอันจิตใจฟุ้งซ่านเล็กน้อย แต่ปากก็ยังกล่าวท้าทาย นางเองก็รู้สึกเช่นกันว่าด้วยการแต่งกายของทั้งสองตอนนี้ หากใกล้ชิดกันจะให้ความรู้สึกคลุมเครือ นางจึงโพล่งถาม “หากข้าเป็นบุรุษ ท่านก็ยังชอบใช้หรือไม่”

เซียวฉือ “...”

เขาริบเก็บคำพูดเมื่อครู่นี้กลับไป ตอนนี้อยากตีคนมากกว่า

มูอันถูกหิ้วขึ้นมาตีสองที นางกะพริบตาอย่างรู้สึก
ไม่ยุติธรรม “ข้าผิดไปแล้ว...ผิดไปแล้ว...ข้าผิดไปแล้ว!!”

“ยอมรับผิดแล้วใช่ไหม” ดวงตาล้ำลึกของเซียวฉือ
มองประเมินนางรอบหนึ่ง ก่อนเร่งเร้า “ไป เปลี่ยนชุดกลับมาให้
ข้าเดี๋ยวนี้!”

ฮือๆๆ ...โดนดุดแล้ว!

แต่ใครบางคนก็ยังเดินสายกันไปเปลี่ยนชุดอยู่ดี
ที่ค่ายใหญ่เหนือตอนกลางคืนค่อนข้างหนาว แม้เซียวฉือจะสั่ง
ให้คนก่อไฟรอบกระโจม แต่ตกกลางคืนก็ยังหนาวอยู่ดี

พอมูอันสะดุ้งเพราะความหนาว ก็จะถูกดึงเข้าไปในอ้อมอก
อันอบอุ่นอย่างอิมเอมใจทันที ไออุ่นที่ห่อหุ้มร่างช่วยขับไล่ความ
หนาวเย็นที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยให้หมดไป

เช้าตรู่วันต่อมา เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่มูอันนอนหลับดี
เป็นพิเศษ นางพลิกตัวลุกขึ้นมา ท้องฟ้ายังสว่างไม่เต็มที่ เซียวฉือ
ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าอ่านแผนที่เดินทัพอยู่ในกระโจมแล้ว

นางรู้สึกกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า อย่างรวดเร็วแล้ววิ่งลงไป ยืนมองอยู่ข้างหลังเซียวฉือพร้อมกับ เอ่ยว่า “ได้ยินเหยียนควนบอกว่าฤดูหนาวของทุกปี ท่านจะอยู่ที่ ค่ายใหญ่มานานมาก เหตุใดปีนี้จึงมาล่องหน้าเล่า”

เซียวฉือปิดแผนที่เดินทัพช้าๆ คิ้วที่ขมวดมุ่นคลายออก “ช้าเร็วก็ต้องมา ช่วงนี้อยู่เมืองหลวงรู้สึกใจหวิวแปลกๆ มาอยู่ ที่นี้ถึงได้รู้สึกดีขึ้นหน่อย ทดสอบล่องหน้า พวกกองทัพหมาป่า เดียวดายจะได้กระตือรือร้นหน่อย”

พอเขาบอกว่าใจหวิว มู่อันก็กังวลใจมาก ถามอย่าง ใจร้อนว่า “ใจหวิว? ปวดหัวใจด้วยหรือไม่ ยังมีอาการอะไรอีก”

ไม่รอให้เซียวฉือตอบสนอง นางก็คว้ามือตรวจอาการ ให้เขาทั้งภายนอกภายในแล้ว

เสียวเซียว ‘สัญญาณชีพปกติ’

มู่อันรู้ดีว่าการตรวจคร่าวๆ ของนางเช่นนี้ สุดท้ายแล้ว ก็เหมือนความรู้ตื่นเขินที่เขียนไว้บนกระดาษ อาการป่วยที่อยู่ ภายนอกสามารถตรวจสอบได้ แต่ไม่อาจตรวจสอบสิ่งที่อยู่ภายในได้ นางจะต้องรีบเลื่อนระดับคุณภาพของมิติ

เซียวจื่อรู้สึกขำกับท่าทางลนลานของนาง กล่าวตอบเสียงทุ้มว่า “ไม่เป็นอะไร ไม่ต้องเป็นห่วง”

“จะไม่ให้เป็นห่วงได้อย่างไร ท่านวางใจเถอะ เชื่อว่าอีกไม่นานระบบก็จะเลื่อนขั้นแล้ว พอเป็นเช่นนี้ก็อาจพาท่านเข้าไปด้วยได้” มู่อันกล่าว “ท่านอยากเข้าไปดูมาตลอดไม่ใช่หรือ เมื่อถึงตอนนั้นท่านก็จะรู้เอง”

นี่คือเรื่องที่เหนือจินตนาการเกินไป ช่วงขณะนั้นเซียวจื่อไม่รู้จะตอบอย่างไร ได้แต่ขานรับเสียงต่ำ “อืม”

ปาเจี๋ยยกอาหารเข้าเข้ามาพอดี เป็นอาหารที่เรียบง่ายมาก กับข้าวสองอย่าง น้ำแกงหนึ่งอย่าง หมั่นโถวสองลูก

เซียวจื่อนึกว่ามู่อันไม่ชินกับอาหาร พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นน้ำแกงหมดไปครึ่งชามแล้ว เขาจึงยิ้มบาง ๆ

ความร้อนของน้ำแกงไหลจากปากจนถึงหัวใจ มู่อันรู้สึก ‘สบาย’ มาก นางยิ้มพร้อมเอ่ยว่า “รีบกินสิ วันนี้ยังมีธุระหรือไม่”

นางรับปากสือเค็งแล้วว่าจะสอนวิชาธนูให้พวกเขา

ระหว่างทางที่ไปสนามฝึกฝั่งเหนือ กองทัพหมาป่า
เดี่ยวดายพากันพยักหน้าทำความเคารพนาง ภายในระยะเวลา
สั้นๆ เพียงชั่วข้ามคืน นางรู้สึกเหมือนตัวเองรวมเป็นหนึ่ง
เดียวกับพวกเขาแล้ว สามารถแสดงมิตรภาพได้อย่าง
ตรงไปตรงมา

นางอดถามไม่ได้ว่า “เหตุใดจึงเชื่อว่ากองทัพหมาป่า
เดี่ยวดาย”

เซียวฉือมองนางผาดหนึ่ง แล้วตอบว่า “บนสนามรบ
ไม่มีใครมาสนใจชีวิตของเจ้า แต่กองทัพที่เหมือนฝูงหมาป่า
ยามล่าเป็นผู้นำวิญญูณ ห้ามปรามกันและกัน เคียงข้าง
กันและกัน ต่อให้ตอนสุดท้ายเหลือเจ้าอยู่เพียงคนเดียว แต่ก็จะ
ยืนหยัดต่อสู้เพียงลำพังจนถึงที่สุด”

กองทัพหมาป่าเดี่ยวดายถูกกำหนดให้เป็นตำนานของ
แคว้นต้าเหลียง เป็นหมาป่าเดี่ยวดายของแคว้นต้าเหลียง!

ซึ่งในเวลานี้ ตำนานก็กำลังรวมตัวกันอยู่ที่สนามฝึก
ฝั่งเหนืออย่างเชื่องช้า รอการมาถึงของมู่อัน

ทหารนายหนึ่งถามสื่อเค็งด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ
“พี่ใหญ่สื่อ ท่านว่าพระชายาอินดีจะสอนวิชาหนูเลี้ยวให้พวกเรา
จริงหรือ”

สื่อเค็งก็ไม่แน่ใจเช่นกัน เขาเงยหน้ามองนักธนูร้อยคน
ที่ตนเองพามาผาดหนึ่ง เขาไม่ได้นอนทั้งคืน เพราะมัวแต่ตั้งใจ
คัดเลือกหนึ่งร้อยคนนี้

ทหารของค่ายใหญ่เหนือมีเยอะขนาดนั้น อีกทั้งพระชายา
ก็เป็นสตรี หากมีคนนับหมื่นเบียดกันเข้ามาขอเรียนพร้อมกัน
นั้นกลับไม่ใช่เรื่องดี พวกเขามีอาจผลึกความยุ่งยากไปให้
พระชายาได้

ไม่สู้เลือกคนที่เก่งที่สุดดีกว่า เรียนรู้ได้คนหนึ่งก็นับว่า
ยังดี

พวกเขากระวนกระวาย หากพระชายากลับคำขึ้นมา
จะอย่างไร

สื่อเค็งย่าทำอยู่กับที่ พอเห็นมู๋อันที่เปลี่ยนใส่ชุดจิ้งจอก
สำหรับฝึกตั้งแต่ไกลๆ เขาก็ฮึกเหิมทันที เร่งฝีเท้าเดินเข้าไปหา
นาง “ท่านอ๋อง พระชายา!”

“เตรียมตัวแล้วใช่ไหม” มูอันถาม

“ทูลพระชายา นักธนูร้อยคนกำลังประจำที่รอฟังคำสั่ง
แล้วพะย่ะค่ะ!”

ไม่ต่างกับที่มูอันคาดการณ์ไว้สักเท่าไร นางมองสื่อเคิง
อย่างชื่นชมผาดหนึ่ง นึกว่าวันนี้จะต้องตัดสินใจเลือกด้วยความ
ยากลำบาก ทั้งคนส่วนหนึ่งไป แล้วเลือกสอนบางส่วนเสียแล้ว
แต่ที่ไหนได้ แม้แต่รายละเอียดยุ่มหุ้มห่อเช่นนี้ ผู้ชาย
หยาบกระด้างอย่างสื่อเคิงก็ยังคำนึงแทนนางแล้ว

ขณะที่รู้สึกตื่นเต้น นางก็ยังรู้สึกซาบซึ้งใจเล็กน้อย

นางรับธนูดวงตะวันโลหิตที่หนักอึ้งมาจากมือเซียวฉือ
ขวัญกำลังใจทหารพุ่งพรวดขึ้นในชั่วพริบตาเดียว มูอัน
มองประเมินพวกเขารอบหนึ่ง แล้วถามว่า “พวกเจ้าอยากเรียน
วิชาธนูกันหมดเลยหรือ”

ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน “อยากพะย่ะค่ะ!”

“ดี” มูอันพลันหัวเราะเบาๆ “ตอนนี้กระจายตัวออกจาก
ตรงกลาง แบ่งเป็นสองกลุ่ม พยายามอยู่ใกล้ๆ กัน แล้วนั่งลง!”

พวกทหาร “...”

ทำไมต้องนั่งลง

ครูต่อมา มูอันก็อธิบายสิ่งที่พวกเขาสงสัย “ถ้าพวกเจ้า ยืนพูดซ้ำได้ยืดยาวไม่ชัดเจน ถ้านั่งอยู่ใกล้ๆ กันทุกคนจะได้ยิน ชัดเจนทั้งหมด”

พวกทหารแบ่งเป็นสองกลุ่มทันที แล้วนั่งลงกับพื้น

มูอันเดินอยู่ตรงกลาง ใช้ธนูดวงตะวันโลหิตสาธิต เคล็ดลับการยิงอย่างง่าย ๆ ให้พวกเขาดูรอบหนึ่ง เห็นนางหยิบ ลูกธนูออกมาหนึ่งดอก ยิงตรงไปยังเป้าธนูที่อยู่ห่างออกไป ร้อยหมี ตอนที่ทุกคนกำลังคิดว่าต้องยิงเข้าเป้าแน่นอน จู่ๆ ลูกธนูก็เบี่ยงทิศทาง ไปปักอยู่บนเป้าหมายข้างอย่างมั่นคง

“ข้าเล็งเป้าที่สองไว้ตั้งแต่แรกแล้ว พวกเจ้าต้องคิดว่าข้า เล็งเป้าที่หนึ่งแน่ๆ ใช่หรือไม่” นางถาม

ทุกคนพยักหน้าพร้อมกัน ดวงตาเปล่งประกายสีทอง

บทที่ 142 วิชาธนูดิตตาม 2

ผ่านไปพักใหญ่ สื่อเคิงถึงได้นำเอ่ยว่า “ขอบังอาจถาม
พระชายา วิชาธนูดิตตามนี้เรียกว่าอะไรหรือพะยะค่ะ”

“วิชาธนูดิตตาม” มูอันยิม

“วิชาธนูดิตตามที่ได้ฝึกสำเร็จในชั่วข้ามคืน ต้องผ่านการฝึก
มายาวนานถึงจะเห็นผลลัพธ์ วิชาธนูดิตตามฝึกยากกว่า
ที่พวกเจ้าจินตนาการไว้ หากอยากฝึกให้สำเร็จภายในเวลา
อันสั้น นั่นคือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

สื่อเคิงกล่าวว่ามูอันจะกลับคำ จึงม้วนแขนเสื้อแล้วพูด
แทรก “พระชายาวางใจพะยะค่ะ พวกพี่น้องยอมลำบากได้
ทั้งนั้น ไม่ว่าจะยากแค่ไหนก็ทนไหว”

วิชาธนูดิตตามเน้นความว่องไวในการคิดสูงมาก ขณะที่
เล็งเป้าหมาย ก็ต้องมีพื้นฐานการคำนวณกระแสอากาศ ทิศทาง
ลมและปัจจัยภายนอกอย่างอื่นด้วย

เมื่อเห็นในดวงตาของพวกเขาहारเต็มไปด้วยความหวัง
เมื่อความหวังอันหนักหน่วงเช่นนี้โถมขึ้นมาบนตัวในคราเดียว
มูอันก็ทั้งรู้สึกชื่นชมและทั้งรู้สึกกังวล

“ข้าย่อมเชื่อพวกเจ้าอยู่แล้ว” สายตาอันแม่นยำของมูอัน
กวาดมองบนใบหน้าทหารหนึ่งร้อยคนในที่ละคน “หลังจากนี้
เรียกพวกเจ้าว่ากองพลพันศรแล้วกัน”

ตอนนี้กลุ่มชายฉกรรจ์จ้องอยากได้วิชาธนูของมูอัน
ตาเป็นมัน ไม่สนหรอกว่าจะเรียกว่าอะไร ได้แต่พยักหน้ารับ
ซ้ำๆ

กองพลพันศรของค่ายใหญ่เหนือ ก่อตั้งสำเร็จ
โดยสมบูรณ์ตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงยังไม่จบลง

ต่อมามูอันก็อยู่ที่สนามฝึกเป็นเวลาสามวันเต็มๆ
เงาไม่ห่างจากนักธนูร้อยคน กลุ่มทหารที่นำโดยสื่อเคิงนับถือ
นางอย่างหมอบราบคาบแก้ว

เซียวฉือเองก็เหมือนจะยุ่งเรื่องอะไรบางอย่างกับซีจิว
ทุกคืนเกาะเกาะอยู่กับมูอันเพียงครู่เดียวเท่านั้น เวลาส่วนใหญ่
ไม่เห็นเงาเขาเลย

“พระชಾಯา สำเร็จแล้วพะยะค่ะ!” สื่อเค็งวิ่งเข้ามาอย่าง
เร่งร่า แล้วประสานมือรายงาน “คนเกินครึ่งยิ่งลูกธนูสองดอก
ไล่ตามกันได้แล้ว เป็นอย่างที่คุณชಾಯากล่าวจริงๆ ด้วย พอเป็น
เช่นนี้ อาณาภพของลูกธนูก็จะมากขึ้น ระยะยิงก็จะไกลขึ้น”

มูอันหัวเราะเบาๆ “นั่นก็แน่นอนอยู่แล้ว หากอยากเรียน
วิชารธนูติดตามให้ดี ก็ต้องเข้าใจทักษะธนูพื้นฐานให้เชี่ยวชาญ
ในระดับหนึ่งก่อน นี่คือขั้นตอนที่ยาวนาน”

“พวกพี่น้องเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วพะยะค่ะ รอให้
พระชಾಯาไปทดสอบ”

“ไป!”

ตอนที่มูอันไปถึง นักธนูห้าสิบคนก็เตรียมพร้อมจะยิงธนู
แล้ว กระทั่งเห็นมูอันปรากฏสู่สายตาของพวกเขา สื่อเค็ง
ก็ตะโกนสั่งทันที “ยิง!”

ท้องฟ้ากลางวันแสดๆ ที่สว่างจรรวกับมีเมฆดำทะมึน
มาบดบังในฉับพลัน ธนูหมื่นดอกถูกยิงพร้อมกัน ยิ่งออกไป
อย่างต่อเนื่องด้วยความเร็วอันไร้เทียมทาน ในระยะห้าสิบเมตร

ลูกธนูดอกที่สองก็ตามไปอย่างรวดเร็ว ตามด้วยลูกธนูดอกที่สาม...

เป้าธนูที่อยู่ห่างออกไปร้อยเมตรทยอยล้มลงพร้อมกัน บ้างก็แตกออกจากกัน จะเห็นได้ว่าลูกธนูเหล็กมีพลังงานมากขนาดไหน

มูอันอดปรบมือไม่ได้ นางรู้ว่าสามวันนี้พวกทหารไม่ได้หลับไม่ได้นอน จุดแข็งของพวกเขาก็คือมีความเด็ดเดี่ยว แน่วแน่ว่าที่นางจินตนาการไว้

เมื่อได้รับคำชมจากมูอัน พวกทหารก็ยิ้มอย่างเบิกบานใจ สื่อเคิงน้ำตาคลอทันที หลายปีมานี้พวกเขาลองใช้วิธีการมานับไม่ถ้วน แต่สุดท้ายวิชาธนูของแคว้นต้าเหลียงก็ยิ่งแย่กว่าแคว้นต้าฉีหนึ่งระดับ

ในใจพวกเขารู้ชัดว่าหากทั้งสองแคว้นทำสงครามกันขึ้นมา พวกเขาจะต้องสูญเสียพี่น้องจำนวนมากเพราะทักษะการยิงธนูตกเป็นรองฝ่ายตรงข้าม

ทันใดนั้นสื่อเคิงก็คุกเข่าลง “ขอบพระทัยพระชายาที่ถ่ายทอดความรู้”

“พี่ใหญ่สื่อกำลังทำอะไร” มูอันพยายามตั้งอยู่สองครั้ง แต่ก็ยังตั้งสื่อเค็งขึ้นมาจากพื้นไม่ได้ ทำได้เพียงยอมแพ้ “รีบลุกขึ้นมาเถอะ หากเป็นเช่นนี้อีกข้าจะโกรธแล้วนะ!”

เป็นอย่างไรที่คาดไว้ ประโยคนี้ได้ผลกว่าสิ่งใดทั้งนั้น สื่อเค็งถูกลมเหนือพัดจนตาพร่า “พระชายา คำว่าพี่ใหญ่สื่อกระหม่อมมีอาจรับไว้พะยะค่ะ”

“รับไม่ไหวตรงไหน สามวันที่อยู่สนามฝึกท่านกับพวกพี่น้องดูแลข้าทุกอย่าง เมื่อเกิดพายุทรายหรือแดดแรงขึ้นมา ก็จะแอบให้คนมาช่วยบังให้ข้าเสมอ แม้จะบอกไว้แล้วว่าจะให้ข้าสอนพวกเจ้า แต่กลับกลัวข้าเหนื่อย ดูข้าสาธิตเพียงรอบเดียวก็ก้มหน้าก้มตาฝึกฝนเอง ข้าไม่ได้تابอดเสียหน่อยทุกอย่างอยู่ในสายตาข้าหมดแล้ว” มูอันกล่าว

วิธีการที่เื่องจะแต่กลับระมัดระวังเหล่านี้ สื่อเค็งคิดไม่ถึงว่ามูอันจะรู้หมดแล้ว เขาได้ยินแล้วก็วิ่งไปชั่วขณะ ยืนเหม่ออยู่ที่เดิมนานมากถึงได้ใช้มือถูบนคอเสื้ออย่างเกรงใจ “การได้พบพระชายา เป็นวาสนาของพวกเราพี่น้อง”

มูอันขยับคอเพราะรู้สึกปวดเมื่อยเล็กน้อย มองกองพล
พันศรที่เรียงฝึกฝนเพราะใจรักอย่างไม่รู้สึเหนื่อย
แล้วกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “การพบกันเดิมทีก็เป็นวาสนาอยู่แล้ว
ที่เข้าได้ถ่ายทอดวิชาनुติดตามให้ ก็นับเป็นวาสนาของข้า
เช่นกัน”

อย่างไรเสียนางก็คิดว่าทั้งชีวิตนี้จะไม่มีโอกาสได้จับธนู
เหมือนที่ค่ายใหญ่เหนืออีกแล้ว

สื่อเคิ่งพูดไม่เก่งเท่าไร ได้ยินนางกล่าวแล้วอดรู้สึก
หงอยเหงาไม่ได้ “พระชายาไม่ต้องห่วงพะยะค่ะ ปกติพวกทหาร
จะฝึกทุกวันอยู่แล้ว รอให้ทุกคนฝึกจนใช้งานจริงได้ก่อน วิชาनु
ติดตามนี้จะไม่ทำให้พระชายาผิดหวังแน่นอน”

“อืม” มูอันพยักหน้าเล็กน้อย “ยังไม่ต้องรีบ หากเพิ่ง
เริ่มต้นก็ฝึกวิชาनुติดตามเลย กลับจะได้ผลตรงกันข้ามด้วยซ้ำ
ให้พวกพี่น้องฝึกควบคุมลูกธนูให้ดีกว่าก่อน”

“พะยะค่ะ” สื่อเคิ่งชะงักครู่เดียว ก่อนเอ่ยว่า “ทุกคนต่าง
ทราบดีว่าพระชายาจะประทับอยู่ที่ค่ายใหญ่เหนือไม่นาน
อย่างไรเสียสถานที่เช่นนี้ก็ไมเหมาะให้พระชายาประทับอยู่นาน

รู้ทั้งรู้ว่าไม่อาจฝึกให้ได้ดีได้ก่อนพระชายาเสด็จกลับ แต่ก็อยากพยายามสุดความสามารถเพื่อให้พระชายาเห็น เมื่อเวลานั้นมาถึงจะได้ไม่เสียใจทีหลัง”

มูอันเจียบไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ตอนนี้นางจึงรู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อย

อดไม่ได้ที่จะมองลูกธนูหนาแน่นตรงหน้าอีกครั้ง เสียงตะโกนดีใจปนเศร้าโศกของพวกทหารตามมาติดๆ มูอันกำขั้วสังขยานี่อีกสองสามประโยค แล้วก็หันกายเดินจากไป

สื่อเค็งนึกว่าตนเองพูดอะไรผิด จึงยืนรู้สึกผิดอยู่กับที่นานมาก แต่ก็ไม่กล้าตามไปอธิบายอยู่ดี

สาเหตุที่มูอันปวดใจ ไม่ใช่เพราะกลัวจะไม่ได้เห็นวันที่กองพลพันศรฝึกสำเร็จ แต่เพราะไม่อยากให้ตนเองสำคัญเกินไปสำหรับคนกลุ่มหนึ่งที่ ‘ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแม้แต่น้อย’

ในสายตาของกองพลพันศรตอนนี้ เห็นได้ชัดว่านางกลายเป็นคนสำคัญที่ขาดไม่ได้ไปแล้ว พวกเขาดูแลความรู้สึกนางอย่างเงอะงะและระมัดระวัง แม้ฝีมือจะมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย แต่ก็ยังหวังให้นางได้เห็น

ความสัมพันธ์ที่อธิบายไม่ได้ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
เช่นนี้ หากปล่อยให้ลึกซึ้งขึ้นมา ก็ไม่อาจตัดได้ง่ายๆ ภายใน
เวลานั้น

มูอันเดินกลับมาถึงกระท่อมอย่างกลัดกลุ้ม ซีจิวเพิ่งจะ
วางมือบนผ้าม่านหนา ในนั้นก็มียิ้มของเซียวฉือดั่งขึ้น
แล้ว

“เตรียมตัวเป็นอย่างไรบ้างแล้ว”

“ท่านฮ่องวางพระทัยได้ อีกสามวันราชทูตแคว้นต้าฉี
จะออกจากเมืองหลวง กระหม่อมแอบส่งคนออกไปแล้ว
ล้วนเป็นคนที่เชื่อใจได้ ถึงตอนนั้นด้วยนิสัยของเจิ้งจงหลิน
จะต้องตกหลุมพรางแน่นอน” ซีจิวตอบ

เซียวฉือเอ่ยรับเสียงเรียบ มูอันได้ยินไม่ชัด

ซีจิวถามต่อ “ท่านองค์คิดว่าฝ่าบาททรงทราบจุดประสงค์
ที่แท้จริงที่ราชทูตแคว้นต้าฉีมาเมืองหลวง จึงจะหลบให้ห่าง
ใช่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

“เจ้ากำลังกังวลอะไร” เซียวฉือถาม

“ฮ้องเต้แคว้นตำจีแข็งกร้าว กระทบมกั้วลว่าการทำ
เช่นนี้จะทำให้เขาโมโห องค์หญิงแคว้นตำจีคือสมบัติล้ำค่า
ของราชสำนักแคว้นตำจี หากถูกหยามเกียรติที่เมืองหลวง
สถานการณ์ทางชายแดนระหว่างสองแคว้นก็จะตึงเครียดยิ่งขึ้น
หากกองทัพแคว้นตำจีนำทหารประชิดชายแดน เกรงว่า
จะไม่เป็นผลดีกับประชาชน”

เซียวฉือมองซีจิวผาดหนึ่ง แล้วกล่าวอย่างมั่นใจ
“กองทัพแคว้นตำจีแข็งกร้าวจริงๆ แต่เขาไม่เคลื่อนไหวง่ายๆ แน่
ตอนนี้สองแคว้นกำลังสู้กัน หากเปิดศึกขึ้นมา ก็มีแต่จะทำให้
แคว้นตำเหลียงนั่งรอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ ซึ่งหากเทียบกับ
พวกเราแล้ว แคว้นตำเหลียงกับแคว้นตำจีใกล้เคียงกันมากกว่า
หากเกิดการกวาดล้าง ฝ่ายที่รับเขาก็จะมีแต่พวกเรา”

“แต่หากฉวยโอกาสช่วงที่ยึดครองดินแดน แคว้น
ตำเหลียงจะต้องสูญเสียกำลังทหารแน่นอน” ซีจิวเข้าใจกระจ่าง
ในฉับพลัน พูดต่อว่า “ดังนั้นกองทัพแคว้นตำจีไร้ความมั่นใจ
ที่จะสู้กับแคว้นตำเหลียงจึงไม่เคลื่อนไหวมาสู้กับพวกเราง่ายๆ”

“ถูกต้อง” เซียวฉือเอ่ยเสียงเรียบ

เมื่อเห็นพวกทหารทยอยเดินผ่านรอบกระโจม มู่อัน
ก็ไม่สะดวกจะเป็นจุดดึงดูดสายตาเกินไป จึงก้าวเท้าเดินเข้ามา
เชยวฉือกับชีจิวต่างก็ตกใจ

ชีจิวประสานมือทำความเคารพแล้วก้าวออกไป

เชยวฉือลุกขึ้นยืน รับธนูดวงตะวันโลหิตจากมือของมู่อัน
อย่างเป็นธรรมชาติ แล้วถามเสียงทุ้ม “เจ้าได้ยีนหมดแล้วหรือ”

“อืม ท่านรู้ได้อย่างไร”

“ไม่มีอะไรปิดบังฮ่องผู้นี้ได้หรอก” เชยวฉือดีดหน้าผาก
มู่อันเบาๆ “ดูจากสีหน้าเจ้าก็รู้แล้ว”

มู่อันบิบบแก้มตัวเอง...นางไม่ได้เขียนความรู้สึกในใจ
ไว้บนใบหน้าสักหน่อย นางเป็นคนที่ถนัดเรื่องการเสแสร้ง
มาตลอด

กลับสู่ประเด็นหลัก มู่อันยกกระบี่ไปรงแล้วนั่งลง
“ท่านเตรียมจะสู้กับราชทูตแคว้นต้าฉินแล้วหรือ”

นางวิตกกังวลเล็กน้อย ถึงอย่างไรเจียงเสวี่ยก็ยังถูก
กักบริเวณอยู่ในหอให้เนา

เซียวฉีอ้อมหันหน้าก้มตา ในเมื่อม่อั้นรู้แล้ว เขาก็ไม่คิดจะปิดบังนางเช่นกัน พยักหน้าตอบ “ใช่”

ตอนนี้เอง มู่อั้นพลันหลุดข้า นางเซียดกางพร้อมชีชีจิว ที่เพิ่งเดินออกไป “เรื่องที่ท่านคุยกับแม่ทัพซีเมื่อครู่นี้ ข้าได้ยินหมดแล้ว เขาเชื่อ แต่ข้าไม่เชื่อ”

“อืม” เซียวฉีอ้อมถอนหายใจเบาๆ เหมือนจะได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าม่อั้นจะกล่าวเช่นนี้ เพียงยกเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย ไม่น่าเชื่อว่าจะจ้องม่อั้นแล้วอมยิ้ม “เช่นนั้นก็ว่ามาสิ ว่ามีตรงไหนไม่ถูกต้อง”

ม่อั้นตกใจกับสีหน้าประหลาดของเขา คนผู้นั้นนับวันจะยิ่งทำตัวไม่จริงจิงยามอยู่ต่อหน้านาง

นางปรับอารมณ์เล็กน้อย ก่อนเอ่ยว่า “กองทัพอ้วนต้าจีไม่ใช่ประเภทที่อดทนรออย่างใจเย็นได้ ครั้งแรกกับครั้งที่สองอาจจะพิจารณาบ้าง แค่อสังทหารมาขู่เล่นเล็กน้อย แต่ถ้ามีครั้งที่สามกับครั้งที่สี่ก็ไม่แน่แล้ว ข้าเดาว่าหากราชทูตอ้วนต้าจีประสบเหตุไม่คาดคิด ความขัดแย้งระหว่างทั้งสองฝ่ายรุนแรงขึ้นมา เขาจะต้องเคลื่อนทัพแน่นอน”

เซียวฉือหัวเราะเสียงต่ำ “ฮูหยินพูดต่อเลย ข้าฟังอยู่”

มูอันกลอกตาใส่เขา กล่าวอย่างร้อนใจบ้างแล้ว “จนปานนี้แล้ว ท่านยังหัวเราะออกอีกหรือ ดังนั้น หากเวลานั้นมาถึง กองทัพแคว้นต้าฉีไม่สนหรอกว่าจะเป็นแคว้นต้าเหลียงหรืออะไร ตามที่ข้ารู้มา ฮองเฮาแคว้นต้าฉีเป็นคนที่ร้ายกาจมาก นางเคยมาเจรจาที่แคว้นต้าเหลียงหลายครั้ง ดังนั้นแคว้นต้าเหลียงจะรอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์หรือไม่ก็ยังไม่รู้”

ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เหมือนการซื้อขายที่ขาดทุนสุดท้ายคนที่รับเคราะห์มากที่สุดก็คือราษฎรของแคว้นต้าเหลียง

มูอันไม่รู้จักจริงๆ ว่าเหตุใดเซียวฉือจึงไม่สะทกสะท้านได้ถึงเพียงนี้

“ไม่อย่างนั้นฝ่าบาทคงไม่ถูกทัพแคว้นต้าฉีส่งจดหมายมาขู่จนยัดคนเข้าเรือนจำทาส่งเดชหรอก”

“นั่นเป็นเพราะเขาซื่อลาค” เซียวฉือเอียงศีรษะเล็กน้อย แล้วจงใจถามเสียงสูง “ฮูหยินคิดว่าข้าสู้ฮองเฮาแคว้นต้าฉีไม่ได้ อย่างนั้นหรือ”

“...” มูอันมุ่นคิ้วทันที เงยหน้าถามว่า “ดังนั้น ท่านมีวิธีการโน้มน้าวกองทัพแคว้นต้าฉีหรือ”

“ไม่ใช่โน้มน้าว แต่ยับยั้ง!”

เซียวฉือชอบดูสีหน้าที่ทั้งสนใจทั้งอิจฉาของมูอันมาก เขาเอ่ยว่า “ต้องยืมมือกองทัพแคว้นต้าฉี ถึงจะคานอำนาจกับฝ่าบาทได้ช่วงหนึ่ง เขาไม่รู้ประสาเกินไป ตอนนี้อายุใหญ่ ตะวันตกมีแต่คนที่เซียวคุนพามาจากบริเวณชายแดน ทั้งค่ายมีแต่บรรยากาศอัปมงคล”

ที่นี่ไม่ใช่ชายแดนที่รกร้างไร้ผู้คน แต่เป็นเมืองหลวงที่หากมองข้ามกฎเกณฑ์ก็ไร้ขอบเขต หากราชสำนักกับค่ายใหญ่เหนืออยู่ปะปนกันต่อไป ใช้เวลาอีกไม่นาน ก็จะไม่ต่างอะไรกับขามทรายที่กระจัดกระจาย

บางครั้งเซียวฉือก็รู้สึกของตัวเองมีความตั้งใจแต่ไร้ความสามารถ ตอนนี้เขาได้รับเกียรติให้กลายเป็นศัตรูของขามทรายที่กระจัดกระจายเช่นนี้แล้ว ด้านหนึ่งก็ต้องปกป้องคนที่อยากปกป้อง ต้องแอบล่าถอยอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าว

อีกด้านหนึ่งก็ยังคงอยากให้บทเรียนกับเซียวเจิงหยวน สักหน่อย ซึ่งกองทัพแคว้นต้าฉีก็เป็นตัวเบี้ยที่ดีที่สุด

สถานการณ์บนกระดานหมากยังไม่แน่นอน แพ้ชนะ ค่อยว่ากันอีกที

มูอันถูกโน้มน้าวสำเร็จแล้ว นางถามอย่างขุ่นเคือง “ในเมื่อท่านวางแผนไว้ดีแล้ว เช่นนั้นฤดูหนาวนี้ก็จะอยู่ที่ เมืองหลวงได้อย่างปลอดภัยแล้ว ถูกหรือไม่”

“ใช่แล้ว” เซียวฉือตอบ

ตราบไต่ที่กองทัพแคว้นต้าฉีสนใจจะลงมือกับแคว้น ต้าเหลียง เซียวเจิงหยวนก็มีแต่ต้องเก็บเซียวฉือไว้ก่อน

ดีจริง ๆ ...มูอันยังนึกว่าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบแล้ว เสียอีก

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าใครบางคนจะอาศัยกำลังของตัวเอง เพียงลำพัง ขยายวันคืนอันสงบสุขออกไปได้วันแล้ววันเล่า นางหารู้ไม่ว่า เพียงเพราะประโยคเดียวที่ไม่ได้ตั้งใจเอ่ยของนาง

ที่ว่า ‘อยากใช้ชีวิตปีแรกในโลกใบนี้ร่วมกันกับท่าน’ ทำให้เขาลงมือล่วงหน้าทั้งที่ยังวางแผนไม่ถี่ถ้วนแล้ว

ฤดูหนาวปีนี้ เขาจะต้องใช้เวลาร่วมกับมูอันอยู่ในเมืองหลวงที่คึกคักกว่านายแห่งนี้ให้ได้

ครบอย่าง

จวนอ๋องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 4

摄政王府小狂妃

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7795-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)